

свената сюжетност. Слабостта на художника да прецени тия граници слага печата на неговата творба като на нехудожествена и не трайна проява, която може да бъде занимлива само за снобове и порочни люде.

Издаването на единъ сборникъ съ „голи тѣла“ има своето оправдание, ако прехвърли центъра на търсене отъ „еротични картинки“ къмъ едно по-задълбочено и нравствено отношение спрямо художественото произведение, третиращо за свой сюжетъ голото човѣшко тѣло, да смогне да даде на зрителя една съпоставка на чувствата, които сж възбуждали авторите на тия голѣми творби и да убие навика му да търси въ картината, съ сюжетъ голо тѣло, „красива жена“ или „красивъ мъжъ“. Затова сж застъпени работи отъ Египетъ, древна Гърция, Ренесанса, модерните майстори, негърското изкуство и изкуството на днешна Германия, Франция, Италия и СССР — картини рисувани въ различни епохи, срѣди и страни, съ различни политически и нравствени възгледи.

Обаче, основното, което трѣбва да бъде видѣно въ тия работи, е, че художникътъ съ всичкитѣ свои срѣдства е билъ винаги крепитель и пѣвецъ на нравственитѣ начала на своята епоха и тѣхенъ идеологиченъ художественъ изразитель.

НИКОЛАЙ ШМИРГЕЛА